

end han har, naar han opfatter denne Afstemning som en Hindring for, hvad der forestaar i Fremtiden. Det foreskriver mig, at det vilde være nok saa kvlsefbent, at det ærede Medlem ikke skabte Hindringer for Fremtiden. Det ærede Medlem rettede sit Svar direkte til mig, men jeg maa beklage, at dette Svar ikke indeholdt nogen Oplysning til mig om, hvad jeg onster at vide. At de paagældende Bevillingen paa Finansloven vilde blive forkastede i Aar her i Saalen, har jeg intet Djeblit tvivlet om, og det fremgik ogsaa meget tydelig af det ærede Medlems Udtalelser under Finanslovens Behandling, thi hvis han ikke forudsatte, at det vilde blive forkastet i Aar, var der ikke Skygge af Grund til at udtale sig om, at de mulig vilde blive tagne provisorisk. Nej, det er ikke det, der har ligget mig paa Sinde, men det er den Fremtid, det Tidspunkt, som en Gang kommer, da det ærede Medlem skal have sine Onster gennemførte, der ligger mig paa Sinde, og der lagde jeg Mærke til, at det ærede Medlem ikke udtalte sig om Realiteten ud over denne Samling. Men det, som opfylder os alle med Forventning og Nysgerrighed, er netop, hvad der kommer efter denne Samling og de Valg, som vi vente vilde ende denne Samling. Hvad vi have Grund til at frygte, er, at naar denne Samling er endt, og Valgene ere endte, saa kommer det Tidspunkt, da det ærede Medlem skal til at arbejde, og saa have vi jo hørt, at det lærde Medlems Hovedformaal vil være at begrænse Provisorierne, men vi have ikke hørt af det ærede Medlem, hvilke Midler han havde til at begrænse Provisorierne paa dette Omraade, uden det ene at bevilge, hvad man forlanger af det ærede Medlem. Jeg ved ikke, om der er andre Midler, om det ærede Medlem har andre Midler, eller om det ikke er rigtigt, som jeg allerede forudsatte ved Finanslovens første Behandling om det Forslag, der blev forkastet i Fjor, og som nu er stillet paa Finansloven, at enten forkaate vi det, og saa vil Ministeriet, hvis det, hvad jeg i Djeblillet ikke kan vide noget om, anser det for paatrængende, tage det provisorisk lige som andre Udgifter, eller hvis det er os om at gøre for enhver Pris at hindre det i at tage det provisorisk, er der kun den Vej at gaa at bevilge det paa lovlig, regelmæssig Maade. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kender nogen anden Vej; hvis han gør det, vil det være af stor Interesse for os at saa det at vide. Altsaa det Spørgsmaal, jeg onster besvaret, har det ærede Medlem ikke udtalt sig om. Hvad han udtalte sig om, vidste jeg i Forvejen, nemlig

at Bevillingen vil blive forkastet i denne Samling.

Derpå sagde det ærede Medlem, at det at sige, at Fæstningen er en Kendsgerning, er noget helt andet end at tage den som en Kendsgerning. Det forstaaer jeg ikke. Dersom det ærede Medlem ikke mente andet under Finanslovens første Behandling, end at han havde set Fæstningens som en Kendsgerning med dens Volde og Grave, saa synes jeg ikke, at det er noget mærkeligt, hvad det ærede Medlem fortalte os. (Vojssen: Det var heller ikke noget mærkeligt). Ja, da var det dog betydelig Opmærksomhed. (Vojssen: Ja, hos det ærede Medlem). Det ærede Medlem fra Assens (Benntsen) udtalte aldeles ligelydende med det ærede Medlem fra Storeheddinge (J. Scavenius) sin Opfattelse af denne Kendsgernings Stykke i Fremtiden. At den ligger der, er jo ikke det mærkelige, men at de Hæter skulle sig saaledes over for denne Kendsgerning, at de erkende deres Usmagt, at det er noget, man ikke skal spille Tiden med at røre ved — nu er Fæstningen færdig, Modstanden er færdig — det er noget andet end at se Fæstningen som en Kendsgerning. Naar det ikke er at tage den som en Kendsgerning, ved jeg ikke, hvorledes de ærede Medlemmer vilde tage paa Fæstningen, naar de en Gang skulle tage paa den som en Kendsgerning. Nej, da Udtalelsen, der fremkom under Finanslovens første Behandling, og som det ærede Medlem ingenlunde har desavoueret, gik ud paa, at nu ere vi færdige; naar Fæstningen er færdig, ere vi ogsaa færdige, og saa er det kun store Ord og frugtesløst Arbejde at fortsætte Modstanden. Det er, som alle vilde forstaa, en Udtalelse om, at man anerkender Fæstningen, at man ikke blot har set den, men at man tror paa, at den bliver liggende, hvor den ligger, og at man ikke selv har noget Haab om at kunne gøre noget yderligere ved den Ting. Men naar det er saaledes, ser jeg ikke rettere, end at saa komme Konsekvenserne, og saa kan det ikke nytte, at de ærede Medlemmer i denne Samling udtale sig med meget stærke Ord om Konsekvenserne; thi saa kommer der en Tid, da disse store Ord gaa samme Vej som saa mange andre store Ord. Naar Fæstningen staar der som en Kendsgerning, og de anerkende, at den staar der ikke til Nedrivning, men som en fuldbyrdet Kendsgerning, man maa regne med, komme de ogsaa til at regne med, endnu mange andre Ting. Endnu vil jeg kun tilføje, at min Afstemning i Dag aldeles ikke er nogen Forandring i Realiteten fra min Afstemning